Vanaema isa hüüti Pruuniks Pistrikuks. Vanaema ütles, et ta mõistmine oli sügav. Ta tundis puude mõtteid. Vanaema ütles, et ükskord, kui ta oli väike tüdruk, oli vanaisa häiritud ja ütles, et valged tammed, nende lähedal mäel, on ärevad ja hirmul. Ta veetis sageli aega sel mäel, tammede keskel. Need olid väga kaunid, kõrged ja sirged. Nad polnud isekad ja jätsid ruumi sumakile, persimmonile, hikkoripuule ja kastanile, metsaelanike toitmiseks. Isekuseta olemine andis neile suure vaimu ja see vaim, oli tugev.

Vanaema ütles, et ta isa oli tammede pärast nii mures, et ta jalutas nende vahel öösel, sest ta teadis, et midagi on viltu. Siis, ühel varahommikul, kui päike mäeserva tagant koitis, nägi Pruun Pistrik valgete tammede vahel liikumas metsalangetajaid, kes märkisid maha puid, kuidas neid kõiki maha võtta. Kui nad lahkusid, hakkasid valged tammed nutma, ütles Pruun Pistrik ja ta ei saanud magada. Seega ta jälgis metsalangetajaid, nad ehitasid mäele viivat teed, et seda pidi oma vagunid kohale tuua. Vanaema ütles, et ta isa rääkis tšerokiidega ja nad otsustasid valged tammed päästa. Ta ütles, et öösel, kui metsalangetajad lahkusid ja asundusse tagasi läksid, kaevasid tšerokiid tee üles, kaevasid sellest läbi sügavad kraavid, ka naised ja lapsed aitasid.

Järgmisel hommikul tulid metsalangetajad taas tööle ja kulutasid terve päeva, teed parandades. Kuid öösel, kaevasid tšerokiid selle jälle üles. Nii kestis see järgnevad paar päeva ja ööd, siis panid metsalangetajad, püssimehed, teed valvama. Kuid nad polnud suutelised kogu teed valvama ja tšerokiid kaevasid ikka kraavid, kuhu said. Vanaema ütles, et see nõudis suurt vaeva ja nad olid väga väsinud. Siis ükspäev, kui metsalangetajad tee kallal töötasid, kukkus üks hiigelsuur valge tamm, vaguni peale. See tappis kaks muula ja purustas vaguni. Vanaema ütles, et see oli terve ja elujõuline valge tamm ja sel polnud mingit põhjust, ümber kukkuda. Kuid see kukkus.

Metsalangetajad jätsid tee-ehituse katki. Algasid kevad-vihmad… ja nad ei tulnud kunagi tagasi. Vanaema ütles, et saabus täiskuu ja nad pühitsesid suurte valgete tammede keskel. Nad tantsisid särava täiskuu all ja valged tammed laulsid ja ühendasid oma oksad ning puudutasid tšerokiisid. Vanaema ütles, et nad laulsid surmalaulu valgele tammele, kes andis oma elu, et teisi päästa ja ta ütles, et tunne oli nii tugev, et see kergitas ta mäel peaaegu maast lahti. “Väike Puu”, ütles ta, “sa ei tohi neid asju rääkida, sest nende rääkimisest pole valge mehe maailmas kasu. Kuid sina pead teadma. Ja ma rääkisin sulle.

Siis ma teadsin, miks me kasutasime ainult neid tüvesid, mille vaim oli meile tulekolde jaoks jätnud. Ma teadsin elu metsas… ja mägedes. See on Väikese Puu meenutus, mis tema tšerokii vanaema talle rääkis, kui ta oli 5 aastane.

The Education of Little Tree, tõlge Joel Ratt.

Tänu ja armastusega,
HingeTee

< EELMISELE LEHELE